

Abonamentele

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., $\frac{1}{4}$ an 2 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună
mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., $\frac{1}{4}$ an 3 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

$\frac{1}{4}$ an 10 fr., $\frac{1}{2}$ an 20 fr., 1 an 40 fr.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Insertiunile

Un șir garmond prima dată 7 cr.,
a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.,
și timbru de 30 cr.

Redacțiunea și Administrațiunea:
Sibiu, strada Cisnădiei Nr. 3.

Se prenumeră și la poste și librării.

Un număr costă 5 cr.

Epistole nefrancate nu se primesc.
Manuscripte nu se înapoiază

Sibiu, 11 Decembrie st. v.

Cercurile politice din Budapesta par a fi foarte surprinse de scirile ce vin din Viena și dela Berlin.

N'are să fie război. Dacă e vorba numai de Bulgaria, atât Germania, cât poate chiar și monarhia noastră e gata să-l sacrifice pe prințul Ferdinand de Coburg, căci pacea prețuiesce mai mult ca Bulgaria dimpreună cu principele ei, și „National Zeitung“ din Berlin îi sfătuiesce pe Maghiari să renunțe și ei la ambițiunea, altfel nobilă, de a avea în tronul Bulgariei pe un favorit al lor.

Nu scim, dacă în adevăr așa stă situațiunea. Credem însă, că ea stă ori va trebui, cel puțin, să stea în curând așa.

Încă sînt acum vre-o două săptămâni, când s'a pornit alarma ce a produs diferențele cele mari la bursa din Viena, noi am încheiat primul nostru articol cu cuvintele:

„Nu de pornirea unui război e vorba, ci de evitarea războiului prin sacrificarea principelui Ferdinand de Coburg.“

Ceea-ce am crezut atunci, credem cu atât mai virtos acum.

De aceea nici nu înțelegem, cum cercurile politice din Budapesta pot să fie surprinse de scirea, că principele Ferdinand ar pute să fie sacrificat.

Căci, dacă e vorba, de cine a și fost principele Ferdinand susținut?

Se scie astăzi, că principele Ferdinand de Coburg, mai este, ca principe al Bulgariei, pe lângă celelalte și un capriciu al cercurilor, din care se populăază „Casina Națională“ din Budapesta, un făt al așa numitei diplomații maghiare. Cercurile politice din Viena au fost totdeauna foarte rezervate atât față cu prințul, cât și față cu principele Ferdinand de Coburg, și și-au impus reserva aceasta, pentru-ca să nu atingă susceptibilitățile înaltei aristocrații maghiare, de sigur însă nu pentru-că au crezut vreodată, că principele Ferdinand se va pute susține în scaunul Bulgariei și că aceasta ar fi vre-un mare câștig pentru monarhia noastră.

Un câștig ar fi pentru monarhia noastră, dacă în Bulgaria s'ar crea o stare

de lucruri, care ar cuprinde destule garanții, că ordinea publică se va menține în toate împrejurările, chiar și în fața unui război, și că Rusia nu va pute nici într'un cas să producă în Bulgaria și de acolo în Peninsula-Balcanică o mișcare superătoare pentru monarhia noastră.

Principele Ferdinand de Coburg nu poate să creeze o asemenea stare de lucruri în Bulgaria. N'are nici un sprijin din afară, nici o legătură cu poporul bulgar și cu țările vecine, n'are nici macar aptitudinile principelui Alexandru de Battenberg, care a părăsit Bulgaria — nu pentru-că era laș, ci fiindcă cunoscuse adevărata situațiune și nu voia să le mai creeze puterilor greutateți.

Atât dar' pentru monarhia noastră, cât și pentru aliații ei, actuala stare de lucruri din Bulgaria nu poate să fie priincioasă.

Ordinea publică, ce-i drept, se menține, dar' meritul, că ea se menține, nu e al principelui Ferdinand, nici al actualului guvern din Bulgaria, ci al țerilor vecine și în deosebi al României și al Sârbiei. Cu totul altfel s'ar petrece lucrurile în Bulgaria, dacă între Rusia și Bulgaria n'ar sta statul român, ear' la apus cel sârbesc. Oamenii de stat ai acestor țeri stau cu ochii țintiți mereu spre granițe, pentru-ca nu cumva să fie surprinși de vre-o mișcare, care ar pute să pună statul român și cel sârbesc în cea mai nesuferită strîmtoare.

Și dacă s'ar ivi o asemenea mișcare, n'ar fi oare guvernul român silit să concentreze trupe în Dobrogea și la Giurgiu și la Calafat, ba poate chiar să intervină preste Dunăre, ca să suprimă mișcarea?

Un politic maghiar, dl Cornel Abrányi, era acela, care susținea într'una din ședințele delegațiilor, că din Bulgaria România poate să fie împinsă în sfera de putere a monarhiei noastre. Ei bine! — tot din Bulgaria atât România, cât și Sârbia, pot să fie împinse și în sfera puterii rusești: dacă Bulgaria ar căde în puterea Rușilor, România, nici chiar voind, nu mai poate să incline spre monarhia noastră, ear' dacă în ajutorul unui război s'ar produce în Bulgaria și în genere în Peninsula-Balcanică o mișcare fa-

vorabilă Rusiei, atât România cât și Sârbia ar fi ori paralizate ori silit a se pune în fruntea acestei mișcări.

Ear' aceasta nu se poate concorda cu interesele monarhiei noastre și cu ale aliaților ei.

Și dacă n'ar exista alte motive, acesta e și el singur suficient, ca nici monarhia noastră, nici Germania, nici Italia să nu aducă jertfe pentru susținerea actualei stări de lucruri din Bulgaria, care nu promite nimic.

În deosebi Germania și Italia mai au însă și alte motive pentru ele foarte hotărtoare.

„Cine e stăpân în Bulgaria?“

Aceasta e întrebarea, la care se cere răspunsul.

Dacă monarhia noastră ar pute să răspundă cu un hotărît „eu sînt“, atât Germania, cât și Italia ar fi, poate, mulțumite cu răspunsul. Nimeni însă nu-și va face închipuirea, că așa, fără de nici o compensațiune, Germania ori Italia vor intra în război, ca să susțină stăpânirea monarhiei noastre în Bulgaria. Căci interesul acestor state este, ca Bulgaria să fie independentă, dar' nu așa independentă, încât ea să fie lăsată ca acum la discrețiunea celui mai puternic dintre vecini ori — poate — chiar să sporească puterea vre-unuia dintre cei-ce și altfel le par destul de puternici. Dacă dar' monarhia noastră ar voi și ea, ca Rusia, să se facă stăpână în Bulgaria, s'ar pune în conflict nu numai cu Rusia, ci chiar și cu aliații ei actuali.

De aceea nici că a existat vre-odată în cercurile hotărtoare ale monarhiei noastre intenția de a crea în Bulgaria o stare de lucruri, care ar fi putut să fie luată drept stăpânire „austriacă“: singure cercurile din Budapesta au făcut, precum se vede, pe răspunderea lor numai, încercarea de a opune în Bulgaria influența maghiară față cu cea rusească.

Pentru-ca această încercare să reușească, pentru-ca „diplomația maghiară“ să nu rămână de rușine, pentru un capriciu al „Casinei naționale“ din Budapesta monarhia noastră nu se va avânta, așa credem noi, într'un război, pentru care poate-că numai Maghiarii ei singuri ar scî se se

însuflețească și în care ar risca să rămână izolată.

Înțelegem dar', că cercurile din Budapesta să fie greu jignite în amorul lor propriu de scirea, că omul lor, principele Ferdinand, ar pute să fie sacrificat, nu înțelegem însă, cum ele pot să fie surprinse de un lucru — la urma urmelor — foarte firesc.

Ceea-ce îi trebuie Bulgariei este independența adevărată, ear' aceasta nu i-o poate da decât un principe, care ocupă tronul cu învoirea puterilor și este ajutat din afară la împlinirea grelei sarcini de a menține ordinea în mijlocul Peninsulei-Balcanice.

Nu are nimeni dreptul de a-l scoate pe principele Ferdinand din Bulgaria; dar' nici nu are nimeni dreptul de a-l susține, de a-l ajuta să-i pună la regulă pe Bulgari.

Interesele monarhiei noastre cer, ca în Bulgaria să fie un domn, pe care are dreptul de a-l susține și ajuta, când cere nevoea, ear' acesta nu poate să fie principele Ferdinand de Coburg, care s'a pus, precum se vede, în conflict cu toată lumea.

Starea țeranului.

Siria, în 9/21 Decembrie 1887.

De când cu alegerea de deputat pentru parlamentul din Budapesta nu ați mai împărțit nimic din cercul nostru.

Dar' precum atunci și de atunci încoace, tot astfel și acum nu pot să vă scriu, decât despre multele și marile greutateți ce au să supoarte în general fiii acestei nenorocite țeri și în deosebi despre șicanările, prin care voiesc puternicii țerei să le facă Românilor viața nesuferită.

De astă-dată mă voiu mărgini a atinge partea materială a acelor enorme greutateți, sub a căror povară chiar umerii Românilui oțeliți în suferințe seculare — încep a se încovoia.

Dl Tisza, ocupând portofoliul de finance, a promis adunării deputaților a introduce în câțiva ani de țile echilibrul în finanțele statului unguresc și a da acestei nenorocite țeri fericirea dorită. Ceată mame-lucilor a bătut în palme și a strigat: osana! chiar străinătatea a stat adimenită, ear' dl Tisza omul practic, neașteptând măcar ca lumea să se trezească din acel vis de aur, a trimis în număr îndoit pe apostolii plănuitului său echilibru: pe executorii de dare

Foița „Tribunei“.

Știința de porunceală.

II.

Argumentele adunate de A. Schopenhauer în opera sa principală, „Lumea ca voință și reprezentațiune“, și rezultatele științifice ale experimentelor hipnotice și sensitiviste sînt chiar și pentru omul nedeprens cu scrutarea științifică motive suficiente, ca să nu treacă cu ușurință preste ceea-ce numim vraje ori farmec.

E multă credință deșertă în această știință tainică, pe care Românul o păstrează cu sfîntenie și o lasă cu limbă de moarte unuia dintre copiii sei, dar' alături de credința deșertă e și mult adevăr și se cere multă știință de carte, pentru-ca să deosebim adevărul de credința deșertă.

Tot atîta știință de carte se cere, pentru-ca să găsim izvoarele întregii științe tainice.

Căci vraja și farmecul, așa cum le găsim la Români, nu sînt numai nise născociri ale poporului românesc, ci reminiscențe dintr'o cultură veche, întocmai ca povestile. Studiind deci cu temei credințele deșerte, ajungem departe în lumea veche, la vechii Persieni, la Inși, ba până

chiar și la Chinezii, și ne încredințăm, că este în aceste deșertăciuni un fond pe cât de serios, pe atît de prețios din punctul de vedere al desvoltării neamului omenesc.

Cum aceste reminiscențe au trecut la Români și cum tocmai la ei s'au păstrat cu mai multă sfîntenie ca la alte popoare? aceste sînt întrebări, la care vor ave să răspundă scrutătorii serioși și preocupați de adevăr. Un lucru însă e chiar și astăzi vădit pentru ori-și-ce om cu judecată, că știința aceasta tainică este și ea o dovadă despre spiritul conservator al poporului român, o parte din comoara națională a Românilor, ceva ce-i dă vieții Românilui un farmec particular, un lucru, care a contribuit și el și contribuie încă și acum la înfrîurirea etnică a poporului nostru.

Încă pe timpul Cumanilor un Papă a constatat, că Români, desl creștini, au o mulțime de credințe deșerte, prin care adimenesc pe creștinii cei adevărați. Și de atunci și până în zilele noastre plîngerea aceasta a fost mereu actuală. Nu din întâmplare preoții români, ori-și-cât de „inculți“ erau, au fost în toate timpurile considerați drept un fel de făcători de minuni, la care alături de credințioșii români alergau și mulți dintre vecinii Românilor, fie ei catolici, fie

luterani ori calvini, ba scim casuri, în care chiar și Ovrei au cerut ca popa românesc să le cetească molitfe. E taria de credință a Românilui, ceea-ce le-a făcut preoților români această reputațiune, ear' această tairie de credință a străbătut și la vecinii Românilor, încât în cele din urmă aici la noi s'au creat legi anume, prin care preoții români sînt oprîți a mai servi și pe cei-ce nu stau sub păstoria lor. În ciuda acestor legi însă, atît Maghiarii și Săcii, cât și Sași, fiind bolnavi ori loviți de vre-o altă nenorocire, au cerut ajutor dela vre-un preot român.

Astfel la anul 1837 un preot român din Ardeal a fost denunțat în dietă, că le-a cetit mai multor Sași molitfele Sfîntului Vasile. În urma acestei denunțări s'a pornit cercetare contra preotului vinovat, pe care Episcopul, atunci întru fericire pomenitul Vasile Moga, îl chiamă la dînsul și-l obligă să dea un revers, că nu va mai ceti molitfele pentru alții decât pentru credințioșii români gr-orientali.

Eată cum ni-se presentă, după dl „profesor“ din Cluj, această întâmplare.

„La anul 1837, — dice darea de seamă, — în dieta din Sibiu s'a făcut contra preotului român Clementie Popovici arătare, că scoate din foarte mulți Sași pe dracul. S'a pornit investi-

gațiunea și episcopul Ladislau Moga a citat la dînsul pe preotul blăjin.

— Veți, suflet păcătos ce ești — îi grăi, — în ce belea m'ai băgat și te-ai băgat și pe tine cu dracii tăi! —

Bietul preot, în spaima lui, a dat obligațiune, că pot, cât pentru dînsul, să între toți dracii lui Belzebut în Sași, căci el n'o să mai gonească nici unul dintr'înșii“.

Aceasta e stil de „profesor, manieră de om de știință, așa presentă faptele cel-ce vorbesce de „trista lumină ce se aruncă asupra culturii Românilor.

Dar' să nu-i facem nedreptate dlui „profesor“.

N'avem înaintea noastră însăși opera, ci numai o dare de seamă făcută asupra unui extras din ea.

Cu atît mai rău pentru autorul operei, căci dacă darea de seamă nu e conștientoasă, ea este o dovadă, că n'are nimeni să-l pismuească pe autorul pentru amicii și stimatorii, pe care îi are.

Poate că e vrednic de dînsii.

Vom vedea, dacă este ori nu, când vom cunoaște opera.

I. Slavici.

în toate părțile țării. Mai întâiu și mai întâiu au încasat acești domni binevoitori contribuția directă — și au vândut rodirile câmpului, munca grea a plugarului de preste un an de zile, cu prețuri de nimica. Pentru-că guvernul nostru, mare meșter în politica internă, față cu naționalitățile nu se pricepe a asigura productelor țării sale eminentamente agricole o poziție cât de modestă în piețele Europei.

Domnii binevoitori au început apoi a încasa darea pentru scutirea dela serviciul militar, dijma viilor cu restanțele de pe anii din urmă ș. a., și fiindcă grâu și păpușoiu nu mai era, au vândut vinul, — chiar cu 1 fl. hectolitra, — au vândut boii din jug cu câte 15—20 fl., au vândut cai, porci grași și dacă nu mai erau nici de aceste au cuprins mobilele și vestimintele din casă și dacă datoria nici astfel nu s'a putut achita, au luat giumurile dela ferestri și ușa din țitini, pentru-ca aici în țeara libertăților și crivețul se poată sburda în draga sa voie.

S'au întemplat chiar, că executorul a aflat pe un biet țeran ședând pe vatra casei sale goală ca o peșteră, sorbindu-și păzitura dintr'un blid de pământ. Executorul, vedând că în casă nu mai este nimic pentru dinsul, s'a pus înaintea țeranului dîcându-i: Soarbe mai iute și-mi dă blidul! Țeranul împuns până la inimă, trântesc blidul de pământ și privește cu o față plină de amărăciune, când la hârburile blidului și la păzitura de sub picioarele sale, când la executorul ce pleca plin de mânie...

Vă puteți închipui, domnule redactor, cât de îngrijat este poporul în astfel de împrejurări; — și băncile din apropiere nu pot da toate împrumuturile ce le cer mai cu seamă plugarii. Avem și noi în Șiria o bancă populară, care sub conducerea preoților își continuă acum în al treilea an binecuvântata sa activitate — dar toate aceste nu sînt de ajuns, pentru-ca să scutească pe țerani de uneltirile cămătarilor, — a acestei secte privilegiate de cătră actualul sistem de guvernare.

Urmările acestei goane au început a se arăta, și ele dau înfățișarea cea mai credincioasă a tristeții stări, în care se află populația dela țeară: Executorii nu și-au sfârșit încă activitatea lor binecuvântată și în zilele trecute s'au și vândut câteva pătrare de pământ, mai multe sînt scoase la vîndare și un general strigăt de desperare răsună din toate pepturile: perim, trebuie să perim!

Și aceasta subminare a populației rurale preste tot, dar' mai cu seamă a celei românesce nu se face acum pentru prima dată: — ea este o lucrare sistematică, care de douăzeci de ani se continuă cu energie și neastîmpăr, ea este scopul ce și-au pus actualii conducători ai patriei noastre sperînd, că astfel își vor pute realiza mai ușor visurile lor politice.

Astăzi lumea la noi nu mai trăiesce și nu mai lucrează decât pentru stat. Un deputat din opoziție a arătat prin socoteli exacte, că unui plugar cu casă și un pătrar de pământ, după plățirea nenumăratelor dări și după acoperirea cheltuielilor avute cu lucrarea pământului, — nu-i rămâne decât 14, și patrușpecedeze crucezi pe Ți, o simbric, pentru care nu lucrează nici cel din urmă Țiler și din care e absolut cu neputință, ca un om să se susțină.

Tot ce agonisim într'o muncă grea și necurmată dăm statului — și pentru tot ce dăm, în special noi Români nu primim nimic, absolut nimic — și nu înțelăm nici măcar bunăvoința obligată din partea organelor administrative. Sîntem și canați și batjocoriți cum nu trebuie să fie aceia, care își iubesc patria mai presus de toate, care își dau sîngele și averea lor pentru apărarea acestui pământ, pe care s'au născut și pe care voiesc să moară.

Dar' fie!

Noi să fim mereu trezi, să fim chibzuiți, să muncim și să ne restringem trebuințele fără de milă și mai presus de toate, să fim cu răbdare, căci ce sînt 20 de ani în viața unui popor și ce sînt suferințele din 2 decenii pre lungă lupta nesfârșită din 18 secolii plini de suferințe grele? Și dacă n'am perit atunci, când barbarii treceau preste țeara noastră ca valurile furioase ale unui potop nimicitor, astăzi în veacul umanității și dreptății putea-vom perii oare?

Să răbdăm dar' și să muncim! căci o perseverență de fier și o muncă onorabilă va aduce roadele lor binecuvîntate, dacă nu ați și dacă nu mîne, poimîne de bună seamă!

Revistă politică.

Sibiu, 11 Decembrie st. v.

Situația externă nu s'a schimbat de loc. Nu s'a întemplat în zilele din urmă nimic, din ce s'ar pute concluda o înăsprire a situației, dar' tot atât de puțin s'a făcut și pentru îmbunătățirea ei. Ce e drept, o depeșă ne anunțase ieri, că guvernul rusesc ar fi încunoscîntat puterile despre sistarea concentrărilor de trupe în Polonia. În cercurile bine informate din Viena însă nu se știe nimic despre un asemenea pas al Rusiei, și în sfîrșit, chiar dacă adevărat ar fi ceea-ce împărtășește jurnalul francez „Le Temps“, ce are de a face sistarea concentrărilor de trupe acum, când partea internă a Rusiei e aproape deșertată de miliție și grosul armatei rusești se află la granițele dinspre Germania și Austro-Ungaria.

Cercurile normative din Germania par a nu fi tocmai mulțumite cu măsurile ce le-a luat Austro-Ungaria la granița galiciană. Organul principelui de Bismarck, „Norddeutsche Allgemeine Zeitung“, scrie: Austro-Ungaria are de present greaua misiune, de a procedea conform serioșității situației, fără de a încorda arcul mai tare, decât e necondiționat de lipsă. Acestei tactice corăspunde creditul relativ modest ce s'a fost votat. „Die Post“ apoi critică de-adreptul măsurile militare ale Austriei în Galizia și dîce, că toate se puteau întempla de mult fără șgomot și fără de a mai aștepta inboldul împrejurărilor. Țiarul din cestiune află, că măsurile astăzi sînt insuficiente; ele numai măresc încordarea, fără de a restabili echilibrul forțelor. Ceea-ce se va întempla de aci înainte ar trebui să manifesteze firma voință, de a merge până la marginea extremă, după-care se începe întunecul.

Un articol al Țiarului „Kölnische Zeitung“ asupra situației politice, pe care îl reproduce și „Norddeutsche Allgemeine Zeitung“ și devine prin urmare cu atât mai important, declară de îndoiioasă vederea Țiarului „Times“, după-care Rusia ar pute fi satisfăcută prin sacrificarea prințului de Coburg din partea Austro-Ungariei, de oare-ce până acum ori-ce încercare, de a produce o înțelegere între Rusia și Austria s'a zădărnicit din cauză, că ochii ambelor puteri sînt mai flămîndi decât priesce stomacurilor lor. „În vreme-ce Austria uită“ — continuă „K. Z.“ — „că pe timpul congresului din Berlin Bulgaria a fost privită ca apartinătoare sferei de putere rusești, Rusia își aruncă privirile până la Adria și ar contesta Austriei în general îndreptățirea, de a se amesteca în Orient. Într'aceste însă Austria s'a trezit. Bulgarilor le va strica, păcii europene însă va fi de folos, că ei și-au încredințat libertatea lor populară unui tulburător de pace orleanist, pentru care nu bat inimile bărbaților și ale femeilor ca și pentru principele Alexandru.“

La 18 a l. c. s'a sîrbat în Varșovia onomastica marelui principe moștenitor. După serviciul Dumneșcesc, guvernorul-general Gurko a primit în numele sîrbătoritului felicitările dignitarilor militari și civili. Gurko n'a amintit de astă-dată nici cu un cuvînt de situație. Aceasta reținere a generalului-governor nu stă însă de loc în raport cu activitatea sa militară. Pentru-că, după-cum se depeșează din Varșovia, acolo au sosit o mulțime de membri ai statului major, topografi și oficeri de geniu din Petersburg. Aceștia s'au împărțit în mai multe grupuri și s'au dus în deosebite localități dela graniță, spre a face studii topografice, a lua planuri speciale, a cunoaște raporturile de aprovizionare și a procura deosebitele recușite, sîcouri, ferestree, lopeți etc.

În senatul italian s'a luat la 21 l. c. sub discuțiune convenția comercială cu Austro-Ungaria. La recomandarea lui Crispi, de a accepta aceasta convenție, care ar fi totodată și o manifestare de simpatie pentru vecinul Italiei, senatul a acceptat convenția neschimbată.

Din România.

(Urmare și fine.)

Spirituosele s'au luat și ele dela întreprindători și încă din anul întâiu s'a putut constata un progres, căci au dat 1.000.000 mai mult și în urmă treptat 3, 4, 5, 6.000.000, cari toate erau se între în punga întreprindătorilor, minus negreșit ceea-ce dedeseră când le-au luat pe seama lor. (Paritate.)

Cu drumurile de fier vă aduceți aminte lupta ce am avut aci în cameră ca să le răscumpărăm și să le exploatăm. Se dîcea, că nu sîntem în stare să le exploatăm și se cerea ca să le dăm cu arîndă? Cât ne dedea compania pe an? o știți cu toții: 2.000.000 până la 2.500.000, ear' astăzi luăm 10 sau 11.000.000 neto, după-ce am făcut și reducerile cele mai mari în toate transporturile și după-ce am făcut și o mulțime de îmbunătățiri. Toate acestea făcuto-s'au ele pentru sărăcia țării și pentru ruina țeranului?

Dl G. D. Pallade: Dar' ce are a face țeranul cu toate acestea?

Dl ministru-președinte al consiliului și interim la răboiu, I. C. Brătianu: Du-te de veți, dlle Pallade, și cercetează cum a vîndut țeranul grăul est-timp și cum și-a umplut punga cu bani. Eu înțeleg pe dl Pallade când vorbește astfel, căci d-sa trăiesce într'un cerc unde cu muncă puțină se câștigă mult. D-sa ar voi ca și țeranul nostru să muncească puțin și să câștige mult, dar' aceasta nu se poate; aceasta este dat numai unor clase, unor oameni de elită ca d-sa. (Aplause.) Toată lumea ceeaaltă pentru-ca să se îmbogățească, trebuie să muncească.

Ni-s'a adus, d-lor, o acuzare mare, pentru că nu s'a făcut mai întâiu delimitarea, adică parcelarea pămînturilor țeranilor. Aceasta este o acuză și aceea, care se formula adinea-ori, când mi-se dîcea: unde vă sînt școlile? de ce nu v'ați gîndit să luminați poporul român? Apoi onor. dlle Pallade, ce? clienții d-tale s'au gîndit la aceasta?

În ce stare am găsit noi școlile rurale și învățătorii din sate și cum erau plățiți învățătorii? Cîte școli normale, cîte școli primare erau atunci și cîte sute acum? Apoi vedeți Franția, care capitalizează de sute de ani și care este o țeară civilizată, unde munca omului civilizat produce de o mie de ori mai mult, așa încât Franția este țeara cea mai bogată din lume, după America; apoi dîci, vedeți Franția, republica franceză, care și ea dăinuiește de vre-o 17 ani, republicanii francezi, și ce republicani!... nu ca d-ta. (Paritate.)

Și comparați școlile rurale din Franția cu ale noastre și veți vedea, că relativ, sînt mai puține decât la noi.

Cîte școale rurale am găsit noi și cîte avem acum, și cu cât s'a ridicat leafa învățătorilor?

În 12 ani s'a făcut toată rețeaua drumului de fier, s'au răscumpărat monopolurile, s'a făcut o oștire, care cred, că sub amicii d-tale n'ar fi ajuns unde este astăzi? (Aplause.) Câți soldați erau atunci și câți sînt astăzi? Cum trăiau ei atunci și cum trăiesc astăzi? Ce arme aveam atunci în calitate și în cantitate, și ce arme avem azi? (Aplause.)

Italianii, Germanii au vădut stabilimentele noastre militare, casarmele noastre, școalele militare și au dîci: fericiți sînteți, noi nu avem așa. Principele Ferdinand, când a venit la noi a fost la Cotroceni și a dîci: Berlinul nu are așa școală...

Dl G. Pallade: Până nu mă voi duce să ved nu cred.

Dl ministru președinte al consiliului și interim la răboiu, I. C. Brătianu: D-ta dîci, că până nu vei vedea nu crești. Apoi cum voiesci să te cred eu pe d-ta despre ceea-ce n'ai vădut nici d-ta, nici ai d-tale, (Aplause.)

Dar' pentru proprietari în general nu s'a făcut oare nimic? Dar' când am venit noi am găsit imposite mai mari decât cele de astăzi, am găsit proprietatea urcată dela 4 cum o lăsasem noi, la 6 la sută, spiritul 'l-am găsit urcat dela 40 cum îl lăsasem, la 90 și altele multe. Noi, ori de câte-ori am venit la minister am căutat să facem scădăminte. Toate instrumentele de agricultură le-am scutit de vamă. Aceasta nu este oare avantajul pentru proprietari? Am scădut și mica vamă, care se plătia la eșire, am scădut-o întâiu dela 8 la 4, apoi 1 și jumătate și în urmă am desființat-o.

Nu este un mare avantaj pentru proprietari ca să nu mai plătească vamă pentru produsele, pe care le scot afară din țeară? (Aplause.)

D-voastră trebuia să știți ceea-ce s'au făcut în țeară. Numai cei care n'au ureche să audă și ochi să vadă, numai aceia nu știu nimic, nu aud nimic, nu ved nimic. Opozițiunea crede,

cum dîcea onor. dl președinte astăzi, că poate vorbi aci cum ar vorbi înaintea unui tribunal unde se spun une-ori lucruri, pe care nu le cred nici chiar acei care le spun.

Acum, d-lor, vin la o altă cestiune, la importarea ce ni-se face cum-că noi, când eram în opozițiune, făceam tot ceea-ce face opozițiunea de astăzi. D-voastră știți bine, că dela 1857 până la 1876 numai un singur an am fost la putere, încolo am fost tot în opozițiune, și cum dîceam adese-ori, luați procesele verbale ale adunării și ale senatului și găsiți, dacă puteți, în tot acest interval de aproape 20 de ani, o singură expresiune din partea noastră, nu dîc necuviincioasă, dar' chiar puțin delicată sau neparlamentară adresată adversarilor nostri.

Ați dîci, că noi făceam când eram în opozițiune ceea-ce faceți d-voastră astăzi.

Ei, d-lor, noi n'am fi ajuns la rezultatele ferice, la care am ajuns astăzi, dacă am fi făcut ceea-ce face opozițiunea, care luptă pentru răsturnarea noastră.

Ați mai dîci, că noi când eram în opozițiune atacam pe rege cum îl atacați d-voastră astăzi.

Mai întâiu cum dîc Francezii: *Comparaison n'est pas raison*, sînt totdeauna potrivite cu rațiunea, și afară de aceasta, eu cât pentru mine, vă desfid să-mi aduceți o singură frază, un singur cuvînt, o alusiune chiar prin care aș fi atacat în presă sau la tribună pe rege. Din contră în totdeauna am dîci și celor, care n'au voit să mă asculte, nu numai că regele nu trebuie să fie nici odată atacat, dar' chiar când reclamă ceva dela guvern sau dela vre-o autoritate publică să nu califice, ci să citeze faptele, și dacă va avé dreptate să fie încredințat, că persoana, pe care o denunță e mai bine acuzată prin enumerarea faptelor, decât dacă ar acusa-o prin aprecieri sau calificări enunciate în terminii cei mai violenți și grosolani.

Dar' oare în situațiunea noastră de atunci sînteți d-voastră astăzi?

Atunci erau la putere boierii, care de secolii guvernau țeara și scim toți cum au guvernato și cum au de gînd să o guverneze.

Regele era tînr și nu cunoștea încă bine țeara nici oamenii, și când vedeam cum boierii dețineau puterea și ce întrebunțare făceau dintr'însa, atunci tare îngrijat, mai cu seamă când am vădut că răboiul bate la ușe, și când sciam tratările, care se făceau de unii din guvern, cari erau denunțați chiar de cătră colegi de ai lor din minister, și dacă nu mă credeți pe mine nu vă veți pute refusa să credeți faptele lor din urmă. Ați vădut, că după-ce a început răboiul au cerut ca armata română să fie încorporată în armata rusească.

O voce: Ba chiar licențiată.

Dl ministru președinte al consiliului și interim la răboiu, I. C. Brătianu: Da, chiar licențiată.

Când dar' noi vedeam ce pericol ne amenință, când vedeam că tot edificiul, ce cu atîta osteneală se ridicase era în ajun de a se sfărîma, s'a putut întempla ca unii să fi uitat chiar bunăvoință, dar aceasta nu era o sistemă, nu era expresiunea unei partide și împrejurările erau cu totul altele.

Mi-aduc aminte, d-lor, când am primit pe împăratul Rusiei la Iași; coborîndu-se din vagon, Țarul a intrat într'un salonaș și n'a voit se vorbească cu nimeni. După cîtva timp a eșit în ușe fiul seu, împăratul de astăzi, și m'a invitat în lăuntru, împăratul foarte agitat, mi-a dîci: „D-le Brătianu, știu că poporul român e cu noi, dar' guvernul român este în contra noastră.“

Eu cunoșeam cursa întinsă de partidul, care astăzi este în opozițiune, fiindcă sciam că se trimisese împăratului un memoriu de cătră unul din patronii d-voastre de astăzi, pe care nu voiesc să-l numesc. Am răspuns dar' împăratului: „Ce poate să facă pe Maiestatea Voastră să creadă, că noi o să te trădăm?“ Și împăratul mi-a dîci: „Intreabă-ți consciința d-tale!“

Atunci eu mi-am cam eșit, cum se dîce, din pepene și am replicat: „Nici odată nu am mințit consciinței mele și, dacă credeam că este un pericol să lăsăm armata imperială să treacă prin țeara noastră, și ai fi spus aceasta precum, în alte împrejurări, am spus-o împăratului Nicolae și pentru aceea am petrecut 12 ani în exil. Dar' sînt încredințat că în cele din urmă Maiestatea Voastră va vedea că informațiunile ce i-s'au dat asupra guvernului român n'au fost decât nise calumnii.“

Atunci împăratul, mai puțin agitat, mi-a dîci: „Je ne demande pas mieux.“

Aceștia erau mijloacele ce se întrebunțau în acele împrejurări grave contra noastră. Ce trebuia să facem noi atunci? Să ne retragem și să lăsăm să vină la guvern conservatorii, pe cari țeara nu-i voia, căci nu uități, că noi nu am cerut putere dela rege, ci am cerut-o dela națiune. (Aplause.)

Extras din foaia oficială.

Concurs:

Un post de scriitor la judecătoria reg. din Caransebeș. — A se adresa până în 15 Ianuarie st. n. 1888 la președintele tribunalului reg. Sebők, în Caransebeș.

Economic.

Tergul de râmători în Steinbruch. În 21 Decembrie n. s'a notat: unguresci bătrâni grei 45.1/2 cr. până 46.1/2 cr. unguresci grei, tineri 47.— cr. până 48.— cr., de mijloc 47.— cr. până 47.1/2 cr., ușori 46.— cr. până 47.— cr., marfă țărănească, grea 45.— cr. până 46.— cr., de mijloc 45.— cr. până 46.— cr., ușoară 44.— cr. până 45.— cr., românesci de Bakony, grei — cr. până — cr., transito de mijloc — cr. până — cr., transito ușori — cr. până — cr., transito sârbesci grei 45.— cr. până 46.— cr., transito de mijloc 45.— cr. până 45.1/2 cr., transito ușori 44.— cr. până 45.— cr., îngrășați cu ghindă — cr. până — cr. per 4% cumpăniți la gară.

Cursul pieței din Sibiu

din 23 Decembrie st. n. 1887.

Table with 2 columns: Item (Hârtie-monetă română, Lire turcesci, Imperiali, Ruble rusești) and Price (Cump. 8.45 vënd., 11.20, 10.20, 1.08).

Bursa de Budapesta

din 22 Decembrie st. n. 1887.

Table with 2 columns: Item (Rentă de aur ung., Hârtie, Împrumutul căilor ferate ung., Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung., etc.) and Price (96.10, 80.50, 148.50, 93.—, etc.).

Table with 2 columns: Item (Despăgubire pentru dijma ung. de vin, Împrumut cu premiu ung., Losuri pentru regularea Tisei și Seghedin, etc.) and Price (98.—, 117.50, 122.—, etc.).

Bursa de Viena

din 22 Decembrie st. n. 1887.

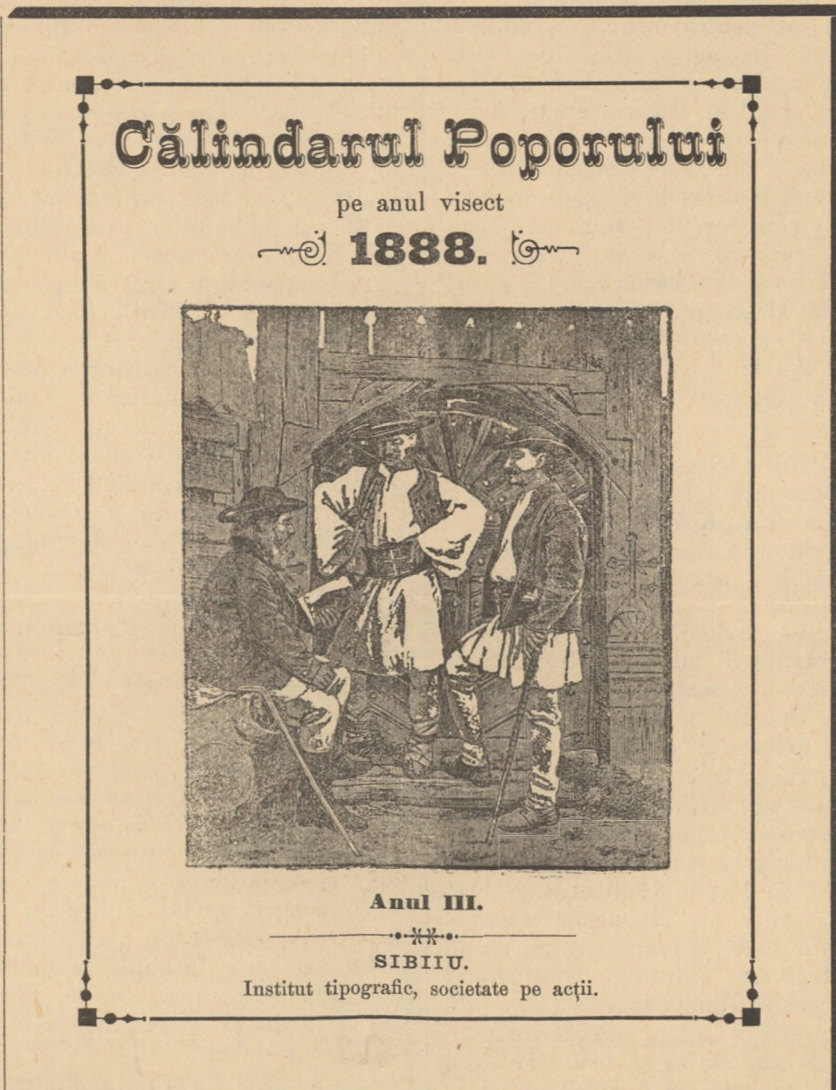
Table with 2 columns: Item (Rentă de aur ung., Hârtie, Împrumutul căilor ferate ung.) and Price (96.80, 80.80, 148.50).

Table with 2 columns: Item (Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung., Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (2-a emisiune), etc.) and Price (93.—, 109.—, 101.70, etc.).

Institut tipografic în Sibiu.

Biblioteca populară a „TRIBUNEI“.

- List of 44 numbered items for sale, including novels like 'Pădureanca', 'Fata Stolerului', 'Ce n'a fost și nu va fi', etc., and a 'Călimdarul Poporului' for 1888.

Numai 20 cr. exemplarul.

Numai 20 cr. exemplarul.

DICTIONAR

român-germân și germân-român

Sab. Pop. Barcianu,

o din. paroch gr.-or. în Rășinari, asesor consistorial etc. Revidat și completat

de Dr. D. P. Barcianu.

Partea I. Română-germână.

704 pagini.

Prețul 2 fl. 50 cr. v. a.

NB. Pentru trimiterea prin postă 20 cr. v. a. de exemplar.

Partea II. germână-română, se află sub presă.

Tipărituri:

- List of 12 items for sale, including certificates, inventories, obligations, and protocols, with prices ranging from 40 cr. to 80 cr.

Antistiile comunale sînt rugate a ne onora cu comande numeroase.

Articolul de lege XXI. din anul 1886.

Despre jurisdicțiuni,

și articolul de lege XXIII. din anul 1886

Despre procedura disciplinară.

Cu explicațiuni și notițe de orientare. Prețul 40 cr. v. a.

Nr. 38.506./VI. b.

Ordonanțe ministeriale

pentru introducerea legii comunale

(Art. XXII. din 1886.)

Prețul 12 cr. v. a.

Articolul de lege XXII.

din anul 1886:

Despre comune.

Cu explicațiuni și notițe de orientare.

Prețul 40 cr. v. a.

Institutul tipografic execută tot felul de lucrări tipografice și în deosebi tipăresce cărți de tot felul, anunțuri de căsătorie, anunțuri funebre, placate, bilete de vizită, conturi și blanchete de tot soiul.

Prețurile moderate.

De asemenea Institutul primește în editură cărți școlare și în genere cărți menite a fi răspândite în popor, precum sînt: povești, snoave, poezii populare, istorioare morale, descrieri de obiceiuri și datini, schițe istorice ori biografii scrise în stil popular și alte de asemeni.